

Børne Blad

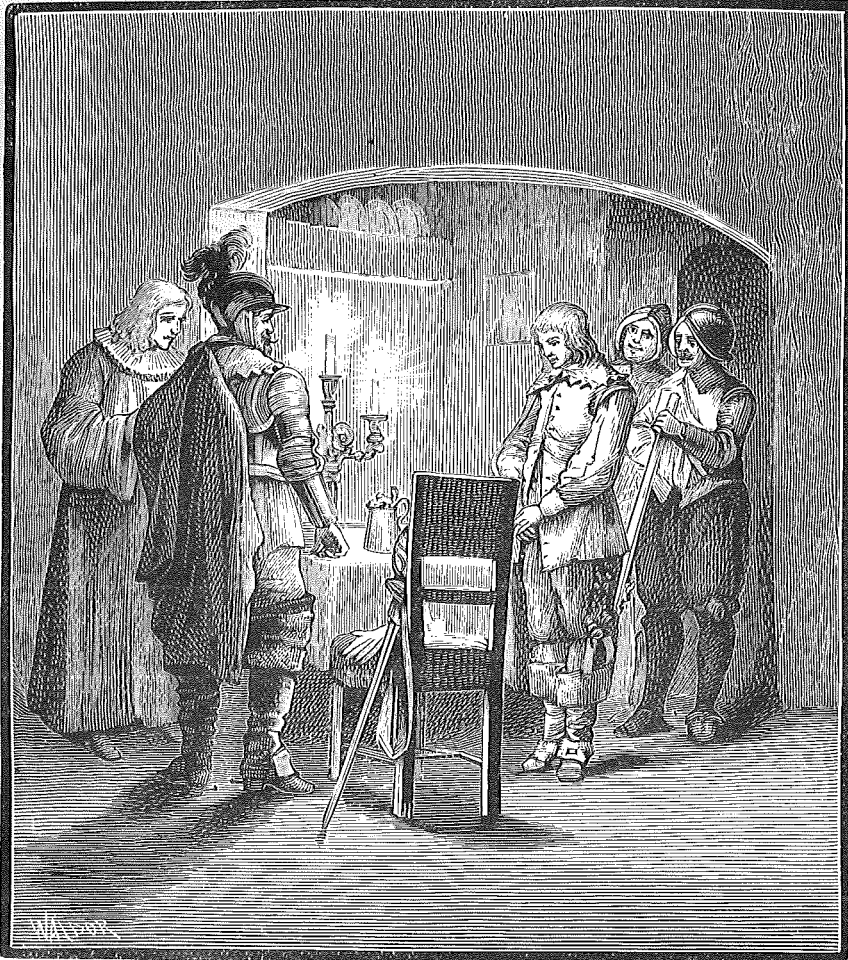

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 3.

17de januar 1892.

18de aarg.

Krigsfangen.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakke til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmål.

(Over det nye testamente.)

Svar paa disse spørgsmål vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stjernens beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katekiseres.

83 b.

I det foregaaende har vi seet, hvad Jesus har lært os at bede om i de to første bønner. Kan du nu sige, hvad det næste er, hvorom han vil vil skal bede? Hvad er da Guds vilje? (Læs og lær: Joh 6, 40; 1 Thesf. 4, 3; 1 Tim. 2, 4; 1 Joh. 3, 23; 2 Pet. 3, 9). Hvad mener vi altsaa, naar vi beder om, at Guds vilje maa ske? Behøver vi at bede om dette? Er der da nogen, som vil hindre, at Guds vilje sker hos os? Hvem er det? Vil Gud høre denne vor bøn? Hvorledes vil han opfylde den? (Se katekismens forklaring til den 3dje bøn). Hvilke midler, tror du, Gud benytter for at hindre alle vore onde raad og vore ugudelige idrætter? Svar: Dertil benytter han sit hellige ord, daabens og alterens sakrament samt korset, som han lægger paa sine børn for at øve dem i selvfornægtelse og taalmodighed og for at drive dem til større iver i bøn og paakaldelse. Hvorledes lyder slutningen af den anden bøn? Hvem er det, som gjør Guds vilje i himmelen? Hvorfor har da Jesus tilspøjet disse ord: Som i himmelen saa og paa jorden? Svar: Det har han gjort for at vise, at ligesom englene med største villighed i sand hellighed og renhed udrætter den himmelske faders vilje, saaledes skal vi følge deres eksempel, leve helligt og med villige hjerter fuldbringe Guds vilje paa jorden. Kan da Guds vilje ske paa jorden, som den sker i himmelen? (Se Pontoppidans forklaring sp. 461). Hvad bliver altsaa nu i forthed, meningen af den 3dje bøn?

Hvad slags goder er det, vi beder om i de tre første bønner, som vi nu har gennemgaaet, legemlige eller aandelige? Er det ogsaa samme slags, du beder om i den næste bøn? Hvorom beder du der? Hvad menes da med dagligt brød? (Se katekismens forklaring af 4de bøn). Hvorfor har Jesus lært os at bede om dagligt brød? (Se 1 Tim. 6, 6-10). Hvad er det altsaa, Jesus herved vil lægge os paa hjerte? Kan da Gud ogsaa mætte os med et lidet forraad?

Bed du noget sted i det nye testamente, hvor han har vist os dette? (Se Mark. 6, 32-41 og 8, 1-9). Hvorfor skal vi sige: Giv os i dag vort daglige brød? (Se Matth. 6, 34). Hvorfor skal vi sige os og vort og ikke mig og mit? (Se Matth. 23, 8; Jak. 5, 16 og Es. 58, 7).

Skal vi nu tro, at vi faar det, som vi beder om i den 4de bøn? Men naar nu Gud giver os det daglige brød, behøver vi saa arbejde for at faa det? Hvoraf kan du vide det? (Se 1 Mos. 3, 19; 1 Thesf. 3, 10).

Skovkirken.

(Med billede.)

Skjult i en kratflov, tæt ved grænsen mellem to lande, vil vandrerens finde en gammel, forfalden kirke, som rager op mellem løvet. En fodsti fører hen til den ensomme ruin, som allerede har ligget saaledes i mere end to aarhundreder, uden at nogen for alvor har tænkt paa at sætte den istand eller opføre nogen ny kirke paa samme tomt. Det forladte gudshus kaldes gjerne i folkemunde „Skovkirken“.

For noget over halvtredje hundrede aar siden vandrede en søndag bønderne efter endt gudstjeneste hjem fra den lille kirke, som dengang endnu ikke var hjemløst af ødelæggelsen. Mere end en af dem kastede et beghymret blik paa sine agre og enge, som ikke lovede stort udbytte dette aar. Det var, som om Guds straffende haand havde sænket sig over markerne for at erindre menneskenes børn om den evige dommer, for hvem det er en gru, naar de sønderriver hverandre som vilde dyr.

Thi rundt om var der krig i landet; trediveaarskrigen havde allerede i flere aar raslet i hine egne. Og nu var landskypen for en fjorten dage siden bleven overfaldt af heftige haglbyger, saa landmanden denne gang neppe vilde faa stort igjen for sin flid og sin mæie.

Presten havde holdt en alvorlig bods-

prædiken og vandrede nu med værdige skridt hjemover til sin embedsbolig, efterat næsten alle hans sognebørn havde fjernet sig. Den gamle prest følte sig ulykkelig tilmode, meget ulykkelig. Skjønt han var en tro sjælehyrde, var det denne gang ikke omsorgen for menigheden, som nærmest trykkede ham, men smerten ved tanken paa hans eneste søn, som var student ved universitetet i Wittenberg. Der fortæltes nemlig, at G o t f r e d for en tid siden var gaaet over til de keiserlige; han havde forladt universitetet og skulde efter sigende have ladet sig hverve i T i l l y's hær, som efter Magdeburgs erobring stadig nærmede sig mere og mere.

„Min søn er bleven overløber!“ jamrede presten, som var en god protestant og tilligemed sin menighed af fuldt hjerte glædede sig ved efterretningen om den svenske heltekonge G u s t a v A d o l f s fremrykken. At, havde blot hans søn taget tjeneste hos denne iftedenfor at træde ind i fiendens rækker! Der var allerede gaaet mange uger hen, siden man sidst havde seet noget til ham i Wittenberg.

Dag efter dag gik hen. Ikke langt borte havde der staaet en kamp mellem keiserens tropper og protestanterne. Presten var i en meget ophidset sjælstilstand, og mange af hans sognebørn gjorde sig færdige til at flytte ind i de store skove, som strakte sig i sydvest for landsbyen. Daglig vandrede dog den gamle mand fra hus til hus og søgte, skjønt han selv var nedbøjet af sorg og smerte, ved sine ord at bringe folk nyt mod og ny trost.

Det var om aftenen en septemberdag i aaret 1631. Bludselig forfæredes landsbyens indvaanere af en mængde keiserlige soldater, der som græshopper trængte sig frem fra alle kanter. I spidsen for dem stod ryttergeneralen P a p p e n h e i m, som tog bolig i selve prestegaarden.

Straks efter sit komme forlangte generalen et eget rum for en fange, som han

havde med sig. Han fik overladt hertil prestens kontor, hvis vinduer var forsynede med jernsprinkler, og herind blev fangen ført under bevogtning af to væbnede krigere, uden at presten fik anledning til at se ham.

Dagene var allerede begyndte at blive korte, og da det var temmelig mørkt, lod Pappenheim bringe lys ind paa sit værelse og lod samtidig sige presten, at han ønskede at tale med ham. Med faste skridt traadte den brave Herrens tjener ind. Udenfor havde soldaterne tændt op store vagtbaal, hvorom de sad og spiste og drak. Pappenheim modtog sin vert med megen venlighed.

„Jeg vilde gjerne bede Dem om at vise mig en liden tjeneste“, sagde han. „Jeg vil ikke hindre nogen i at blive salig“, fortsatte han i en meget naadig tone. Presten blev ved disse ord dobbelt opmærksom. Hvad var det, han kunde ville? — Han skulde snart faa erfare det.

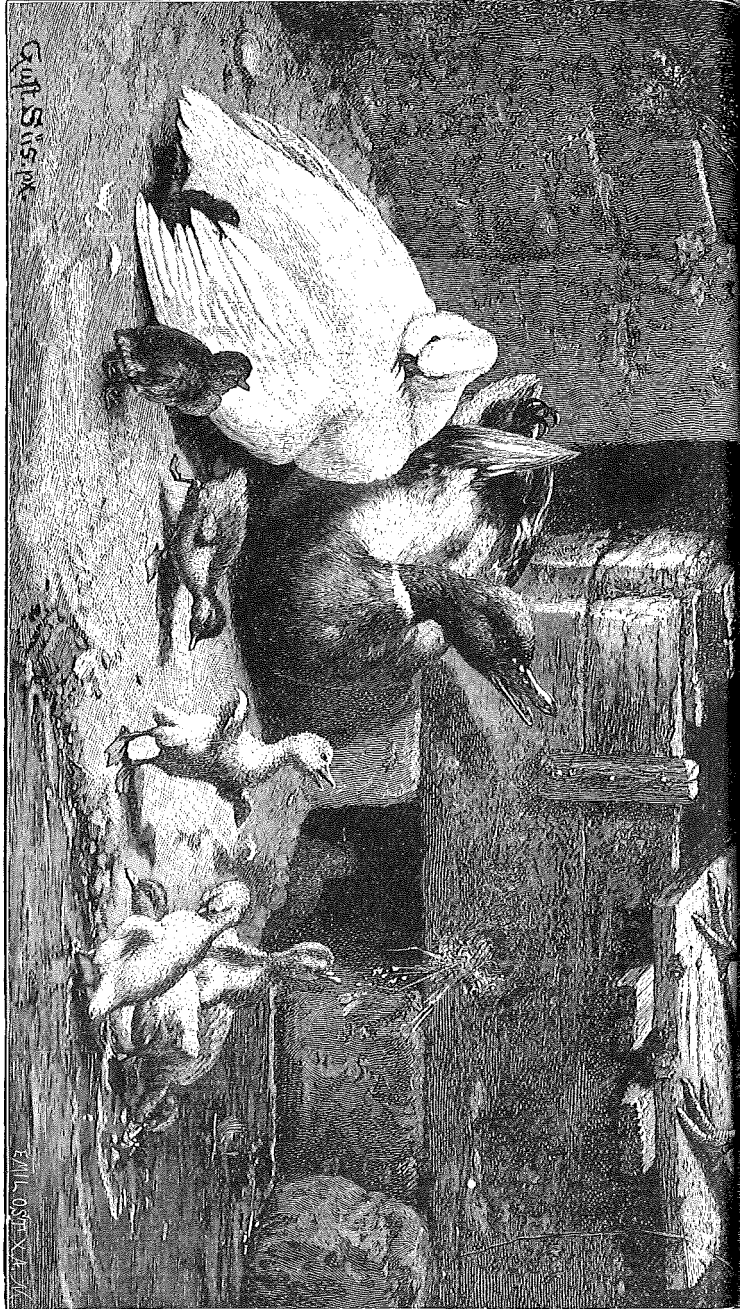
„Ikke langt fra os“, begyndte ryttergeneralen atter, „befinder sig et menneske, som trænger Deres hjælp. Han vil straks blive ført herind. Da han er protestant, ønsker han, at De, hr. prest, skal meddele ham sakramentet; thi imorgen skal han skydes.“

Presten følte sig uhyggelig tilmode, men fattede sig snart og sagde: „Det tilkommer ikke mig at forlange af dommeren, at han skal lade mig faa vide, af hvad grund det stakkels menneske har fortjent døden; men jeg kan ikke andet end udtrykke min store beklagelse over en af mine trosfællers skjæbne. Jeg haaber imidlertid, at De vil lade mig være alene nogle øieblikke med ham, forat jeg i enrum kan faa tale med ham om hans sjælstilstand og berede ham til døden.“

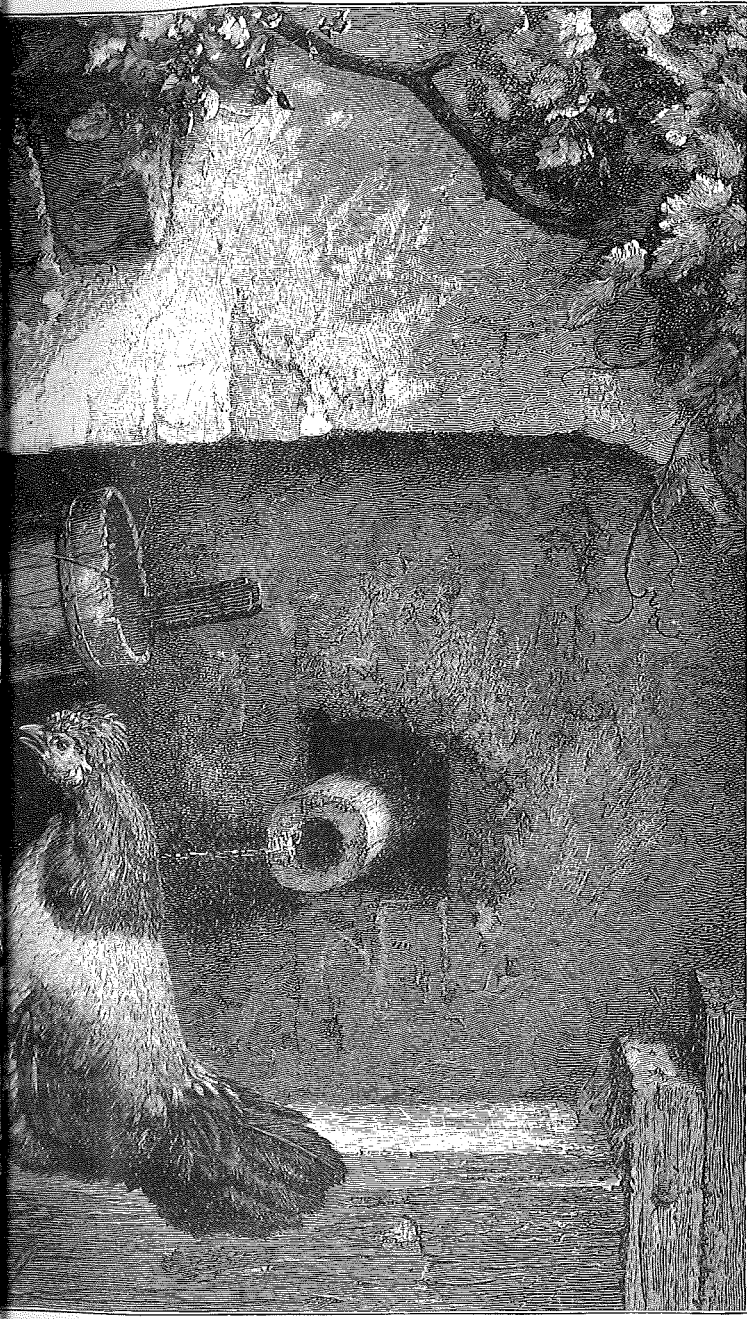
Generalen nikkede, reiste sig derpaa og stødte tre gange haardt med sin fabel i gulvet.

Et øieblik senere aabnedes døren, og den domfældte traadte ind, ledsaget af sine to vogtere. Han var ligbleg, men rolig og fattet.

„Dit ønske skal blive opfyldt“, sagde

Uventet besøg ved andebanden.

Bappenheim til den unge mand. „Er du rede til at lette din samvittighed, saa staar der din skriftefader. — Klokken fem imorgen tidlig vil dommen blive fuldbdyrdet.“

De sidste ord var henvendte til presten. Derpaa forlod han med sine soldater bærelset.

Presten havde hidindtil staaet taus, medens der rasede en forfærdelig kamp i hans indre. Da den unge mand blev ført ind, havde han nemlig ved første blik gjentjendt sin søn. Men det gjaldt ikke at røbe sig, saalænge de fiendtlige frigere var inde. Nu, da de var gaaede, kom følgende udraab fra hans skjælvende læber:

„Min Gotfred! Min søn!“

Ja, det var den saa længe savnede søn. Med udstrakte arme faldt han ned for sin fars fødder og omklamrede under lydelig hulken hans knær. Den gamle søgte at opmande sig. Han løftede sønnen op, bedækkede hans pande og mund med brændende kys, medens en strøm af taarer flød ned over hans surede kinder.

I saa ord fortalte nu Gotfred sin historie, som den følgende dag skulde faa en saa sørgelig afslutning. Han havde først taget tjeneste i den protestantiske hær og havde her snart vundet sine foresattes gunst, saa han gang paa gang blev betroet vigtige hverv. Saaledes blev han blandt andet benyttet som patruljesjef. Paa et streiftog var han imidlertid for kort tid siden kommen de fiendtlige forposter for nær. Hans lille skare havde maattet give efter for overmagten, og selv var han bleven tagen tilfange. Man vilde sikkerlig straks have hugget ham ned, hvis ikke en oberst havde syntes saa godt om den kjække unge mand, at han havde taget ham under sin beskyttelse, og da han siden havde faaet høre, at Gotfred var vel kjendt paa de kanter af landet, havde han anvendt al sin overtalelseevne for at faa ham til som spion at træde i hans tjeneste, og for at redde sit liv havde ynglingen givet det udseende af, at han gik

ind paa det nedværdigende forslag. Han blev derpaa forestillet for Bappenheim, som havde rettet forskellige spørgsmaal til ham, og da han havde faaet tilfredsstillende svar herpaa, beholdt han ham i sin nærhed. Da de imidlertid idag skulde rykke ind i den landsby, som var Gotfreds barndomshjem, og hvor han kjendte hver krog, havde han benyttet et ubevogtet øieblik, havde kastet sig op paa en hest og flygtet henigjennem skoven i den hensigt at søge hen til svenskerne, som havde leiret sig knapt en mil borte. Uheldigvis blev han indhentet, og i højeste grad forbitret havde Bappenheim udtalt dødsdommen over ham.

(Sluttes.)

Et og andet.

Syndens bedrag. Vi har nylig læst om et eiendommeligt træ, som kaldes „Judas-træet“ og paa en træffende maade afbilder syndens bedragelighed. Blomsterne, som viser sig, spænd bladene springer ud, har en skinnende karmosinrød farve, og deres glimrende skjønhed lokker en mængde insekter til sig, og den stittige bi lokkes dertil for at søge honning. Men enhver bi, som slaar sig ned paa blomsten, inddrikker et giftigt opiat og falder fra de skønne blomster død til jorden. Under dette træ er jorden bedækket med ofrene for dets tillokkelser. Denne giftige velsk, som kun lokker til sig for at ødelægge, er et træffende billede af syndens svigefulde bedrag og dræbende egenstaber. Imod giften i syndens fortryllende blomster er der kun et eneste lægemiddel, det er bladene af livets træ, som vokser paa Golgatha.

(Dr. Cuyler.)

En saaret mands raab. En mand kom for nogen tid siden slemt tilfælde ved et sammenstød paa en jernbane. Læge blev hentet snarest muligt, men efter at have undersøgt den syges tilstand var han nødsaget

til at underrette ham om, at der intet haab var for ham. Da han laa hjælpeløs der, vendte han sig til sine kamerater, som stod omkring, og sagde: „Er der nogen af jer, kamerater, som kan fortælle mig om Jesus?“ Nei, ingen af dem kunde; de stod der om ham med oprigtig bedrøvede øine, mangen taare randt ned af de furede kinder. Ulykkeligvis kunde doktoren fortælle om Jesus, og det gjorde han; han fortalte baade den syge og de andre om Jesus, som er mægtig til at frelse.

Manden blev sendt til hospitalet, hvor han snart døde, men ikke uden at vide, at Jesus var hans frelser.

Er hun en engel? En fattig mor sad en bidende kold vinterdag paa en trappe udenfor en gadedør; ved hendes side sad to smaabørn, rystende af kulde. Det var ikke saa underligt, at de frøs, for de havde ikke tøj nok paa mod kulden, og tarmene skreg af sult. Stakkars mor, hun kunde ikke gaa længere med sine børn, derfor maatte hun hvile sig lidt. Medens hun sidder, kommer en dame ned ad trappen; hun har en liden tiars pige med sig. Hun lagde maaste ikke merke til de tre, „der var lagte for hendes dør“, for hun gik forbi, uden at hjælpe dem. Men lille Emma saa dem, og skjønt hun hverken kjendte til at sulte eller at fryse, saa var hun kun et øieblik om at se den lille families nød. Jeg stod just paa fortouget lige over for og vilde gaa over til den fattige kone med en liden skilling.

Men Emma havde haft samme tanke. Jeg saa, at hun brat stansede sin mor, og sagde nogle indtrængende ord til hende; hun fik sin bøn opfyldt: Hun fik lov til at give de fattige en 50-cent, hun vel skulde kjøbe sig selv en fødselsdagsgave for; hun tog da i alle tilfælde pengene af sin lomme. Da hun atter løb hen til sin mor, spurgte den lille fattige pige sin mor: „Var det en liden engel?“ „Nei“, sagde moderen,

„men hun gik en engels erende, mit barn; nu kan vi faa mad og varme idag.“

En af den gode hyrdes hjord. Det var om aftenen efter et stort slag. I blandt de mange saarede, som dækkede valpladsen, var der en ung soldat, som neppe var kommen helt ud over ynglingealderen. Han laa ganske stille uden at røre sig. Dødens kolde sved dækkede hans blege, brede pande, som nogle mørke haar var faldne ned over. Dinene var tillukkede. Da en af sygebærerne, som var i særdeleshed med at opsoge de haardt saarede, bøiede sig ned over den unge soldat, mente han, at han var død; men i det samme aabnede de blege læber sig, og han hørte den døende hvise med svag røst:

„O Gud, til ro jeg lægger mig,
bevar du mig nu naadelig.
Og hvis jeg aldrig vaagner her,
tag mig da hjem, o herre kjær.“

Han aabnede øinene, og da han mødte sygebærernes deltagende blik, sagde han med svag stemme: „Min mor lærte mig denne bøn, da jeg var liden; jeg har bedet den hver aften. I den morgen græder, tror jeg sikkert, at min herre Jesus vil tage mig til sig, men jeg vilde gjerne først sende min mor en hilsen.“ —

Han førtes til et sygetelt og dikterede der et brev til sin mor, fuldt af kristelig tro og sønlig kjærlighed. — Just da solen begyndte at hæve sig over skovens træer, drog han sit sidste suk. De sidste hørlige ord, han sagde, var disse: „Tag mig hjem, o herre kjær.“

Hans barnebøn blev ogsaa hans sidste bøn. Den bøn, han havde lært paa sin mors skjød, bad han, da døden kaldte ham paa slagmarken; han hørte til den gode hyrdes hjord og troede, at hyrden selv vilde føre ham hjem til faderhuset i det høie. —

Hvorledes lyder den bøn, din mor lærte dig at bede?

En haandsbred jord.

Efter Pomm. Hffrd.

ved

Georg Smidt.

O bønder havde i mange aar boet ved siden af hinanden i fred og ro som gode naboer, da der pludselig opstod en strid mellem dem angaaende grænsen for deres haver.

Hadde de nu begge været forstandige, saa havde de betænkt apostelens ord: „Solen gaa ikke ned over eders fortørnelse!“ og havde ilet med at slukke den første vredes gnist. Men det gjorde de ikke. De lod tværtimod lidenskabens vind blæse gnisten op til flamme, og snart brændte de begge af had vrede. Hver af dem mente naturligtvis at være i sin gode ret, og den ene paastod, at han nok skulde vise den anden det.

Saa kom sagen for domstolen, men før dommen faldt, blev den ene af dem syg, og sygdommen tog en alvorlig vending. Den anden hørte det og blev urolig. Med den friske nabo havde han kunnet trøtte og skjændes og gjøre ham det onde han kunde; men med den syge — —? Han tænkte paa gamle dage, da de havde staaet hinanden trofast bi i raad og daad; han tænkte paa de mange haarde domme, han siden den tid havde udtalet over sin nabo, og tilsidst formaaede han ikke at tænke paa noget andet end den syge, som maatte idag eller imorgen skulde lufte sine øine i døden.

Da aftenen kom, kunde han ikke holde det ud længere. Han gik over til den syge nabo, tog plads paa sengekanten hos ham og rakte ham haanden. Han talte ikke et ord om, hvad der var foresaldt mellem dem; den anden sagde heller intet; det var, som om intet var skeet og alt mellem dem var som i de gamle gode dage. Den syge talte om sin nærførestaende død og klagede over, at der var en ting, der gjorde afføden tung.

Han skulde nemlig en af de første dage betale en gjeld paa 400 kroner og manglede de nødvendige penge, saa at han frygtede for at maatte efterlade sin hustru i sorg og nød. Den anden svarede ikke herpaa, men stod kort efter op og gik.

Da han kom hjem sadlede han sin hest, for hvilken han for kort tid siden var bleven budt 400 kr. Dengang syntes han, prisen var for lav, men nu var han af en anden mening; thi ved at sælge den, fik han jo den glæde at kunne tage en sorg fra sin døende nabos sjæl.

Handelen var snart affluttet, og samme aften sad han atter ved den syges seng. „Nabo,“ sagde han, „du klagede nylig over, at en gjeld paa 400 kr. laa dig saa tungt paa hjerte. Her bringer jeg dig pengene; tag dem; den ting skal ikke bringe din kone sorg, og hvad der ellers har været mellem os, lad det være tilgivet og glemt!“

Da reiste den syge sig overende i sengen og sagde: „Nabo, den barmhjertige Gud lønne dig for dette!“ — og samme nat døde han.

Dette er ingen opdigtet historie; den er sand, og den, der har fortalt den, tilføier: Vi strider saa ofte om en haandsbred jord og betænker ikke, at vi alle tilsidst kun faar de skuffer fulde, som man kaster paa vor liste.

Vi vilde bo og vandre fredeligere med hverandre herne, hvis vi altid betænkte, at vi maatte snart skal hvile ved siden af hverandre under jorden!

Opløsning paa billedgaaden i nr. 1.

„Fy! I skamkrogen med dig!“

Gaade.

Sent og tidlig, dag og nat
 Altid jeg være maa paa vagt,
 Har ingen fødder og maa dog gaa,
 Har ingen hænder og maa dog slaa.